

Ἐτελειώθη τὸ παρὸν χρόνους εἰς τοὺς χιλίους,
 Εἰς τοὺς ἐξήντα τέσσαρας, μὲ τοὺς ἐξακοσίους
 Εἰς τὰ ὀκτώ καὶ εἴκοσι μῆνός τοῦ Σεπτεμβρίου
 Μὲ κόπον καὶ πολλὴν σπουδὴν αὐτοῦ τοῦ Ἀγαπίου.

— Θεοτοκάριον ὠραιότατον καὶ χαρμύουον ἐκ τῶν τοῦ ἁγίου ὄρους βίβλων συνταχθὲν παρὰ Ἀγαπίου μοναχοῦ τοῦ Κρητός. Ἐνετίησιν 1643· παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Ἰουλιανῷ. (Μετετυπώθη τῷ 1684 παρὰ Γλυκεῖ ἢ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ τῷ 1775, διορθώσει τοῦ ἱεροδιακόνου Σπυρίδωνος Παπαδοπούλου, καὶ 1784, διορθώσει τοῦ ἱεροδιακόνου Ἀνθίμου τοῦ Βέρα).

— Ἐκλόγιον περιέχον τοὺς βίους τεσσαράκοντα Ἀγίων, ἐπιμελεῖα Ἀγαπίου ἱερομονάχου τοῦ Κρητός. Ἐνετίησι 1664. (μετετυπώθη τῷ 1747, 1764, καὶ 1783).

— Γεωπονικόν. Ἐνετίησι 1620.

— Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἱερομάρτυρος Μοδέστου πατριάρχου ἱεροσολύμων. (Ἄγνοῶ τὸ ἔτος τῆς ἀ. ἐκδόσεως· ἀνετυπώθη ὑπὸ Α. Σ. Ἀγαπητοῦ ἐν Πάτραις 1857).

— Κυριακοδρόμιον (ἐτυπώθη ἐν Βενετίᾳ 16 . . . μετὰ προεισαγωγικοῦ λόγου Ἀκακίου Διακρούση, καὶ τῷ 1779 ἐπιμελεῖα Ἀνθίμου τοῦ Κυπρίου).

— Ψαλτήριον Δαβὶδ τοῦ προφήτου καὶ βασιλέως, ἐξηγημένον παρὰ τοῦ μακαριωτάτου καὶ σοφωτάτου Θεοδωρήτου ἐπισκόπου Κύρου, καὶ μεταγλωττισθὲν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς γλώττης παρὰ Ἀγαπίου Μοναχοῦ τοῦ Κρητός, ἔθθα προσετέθησαν καὶ αἱ ἑννέα ὠδαί. Ἔκδοσις Α'. ἐν Βενετίᾳ, ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Πάνου Θεοδοσίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. 4840, 8^{ον}. (Εἰ καὶ ἐν τίτλῳ σημειοῦται ὅτι αὕτη ἐστὶ πρώτη ἔκδοσις, ἐκ τῆς ἐν τέλει ὁμῶς εἰδοποιήσεως τοῦ τυπογράφου βλέπομεν, ὅτι ἐγένοντο καὶ ἄλλαι ἐκδόσεις πρότερον, καὶ ὅτι ἡ παρούσα ἐπλουτίσθη μὲ λεξικὸν θεολογικόν, καὶ ἱστορικόν, μὴ ὑπάρχον εἰς τὰς προτέρας. Ἀνετυπώθη ἀπαραλλάκτως τῷ 1820).

— Νέον Ἐκλόγιον, τοῦτέστιν οἱ ὠραιότεροι βίοι τῶν ἁγίων ἐκ τοῦ Μεταφραστοῦ Συμεῶνος ἐκλεγμένοι καὶ εἰς κοινὴν μεταφρασθέντες διάλεκτον. Ἐνετίησι 1679. (Ἀνετυπώθη τῷ 1764).

Τῷ 1649 ἐξέδοτο ἐν Βενετίᾳ τὸν Θηκαρᾶν.

Παΐσιος Λιγαριδῆς.

Ἐγεννήθη ἐν Χίῳ, καὶ ἐκαλεῖτο Παντολέων ἐν τοῖς κοσμικοῖς (1). Ἐπὶ δεκαεξέτη τροφίμος διατελέσας τοῦ ἐν Ῥώμῃ Γρηγοριανοῦ φροντιστηρίου, ἔλαβε τὸν διδακτορικὸν στέφανον τῆς φιλοσοφίας καὶ θεολογίας ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν καρδινάλιων τὸν μοναχικὸν δ' εἶτα βίον ἀσπασάμενος μετωνομάσθη Παΐσιος, καὶ προεχειρίσθη ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐλῆς μητροπολίτης Γάζης· ἐξ ἀνάγκης, ὡς οἱ πλείονες τοῦ

(1) Κατὰ λάθος ὁ Βλαστός (Χιακὰ Β'. σελ. 80 καὶ 92) διγυπέχει τὸν Λιγαριδῆν εἰς Παντολέοντα, καὶ Παΐσιον, καταλέγων τὸν μὲν πρῶτον εἰς τοὺς ὀρθοδόξους Χίους, τὸν δὲ δεῦτερον εἰς τοὺς χιογενεῖς λατίνους.